

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **TERMO Děčín a. s.**, IČO: 64050882,
sídlem Oblouková 958/25, 405 02 Děčín,
zastoupená Mgr. Lukášem Votrubou, advokátem,
sídlem Moskevská 637/6, 460 01 Liberec,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2023, č. j. KUUK/104802/2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2023, č. j. KUUK/104802/2023, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 7. 12. 2022, č. j. MDC/128435/2022, jímž byla podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a dle § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 503/2006

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Sb.“), povolena změna dokončené stavby (stavební úprava) „*Instalace tepelného čerpadla bytový dům Děčín, Děčín II - Nové Město č. p. 259, 260, Kamenická 120, 122*“ na pozemku p. č. 1526, v katastrálním území Děčín. Žalobkyně se současně domáhala přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

1. Žalobkyně úvodem podané žaloby stručně shrnula dosavadní průběh projednávané věci. Následně s odkazem na dikci § 2 odst. 2 písm. c) body 11. a 14. zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), uvedla, že je licencovaným výrobcem tepelné energie, přičemž má též licenci na rozvod tepelné energie. K samotnému rozvodu tepelné energie žalobkyně používá soustavu zásobování tepelnou energií (dále jen „SZTE“). Dále žalobkyně uvedla, že SZTE je samostatnou nemovitou věcí – liniovou stavbou, jak plyne z § 509 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). SZTE ve vlastnictví žalobkyně je zároveň stavbou veřejné technické infrastruktury.
2. Dle žalobkyně pak stavební zákon a vyhláška č. 503/2006 Sb. mj. stanovují obsahové náležitosti stavebního povolení, pokud se týká zahrnutí podmínek určených vlastníky veřejné technické infrastruktury k napojení stavby na ni. Žalobkyně v tomto ohledu poukázala na podmínky, které uvedla již v podaných námitkách ze dne 14. 11. 2022 v rámci vedeného správního řízení, přičemž upozornila na to, že správní orgány ve věci pochybily, když v namítaných rozhodnutích nestanovily podmínky tak, aby zajistily ochranu SZTE. V této souvislosti žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Dále žalobkyně uvedla, že odpojení je vždy spojeno se zásahem do SZTE, neboť je toto zařízení přímo propojeno s vnitřními rozvody budovy. Zásah do vlastnictví žalobkyně přitom dle jejího názoru spočívá v tom, že projektová dokumentace přesně nestanovuje kdy, kde a jak dojde k odpojení budovy od SZTE. Zjištění správních orgánů o tom, že nedojde k ovlivnění jejího vlastnictví, tak žalobkyně považuje za nesprávná, jelikož přinejmenším teplonosná látka v jejím vlastnictví dotčena bude. Žalobkyně proto v souladu s § 77 odst. 4 energetického zákona požadovala, aby realizace stavebních prací vedoucích ke zřízení nového zdroje probíhala v mimootopném období. Jestliže správní orgány tuto podmínku v namítaných rozhodnutích nezajistily, fakticky potvrdily stav předpokládaný v § 77 odst. 4 energetického zákona, přičemž měly od stavebníka vyžadovat doložení dohody ve smyslu odkazovaného ustanovení. Následně žalobkyně zmínila, že do stavebních úprav dle projektové dokumentace (viz souhrnná technická zpráva) je zahrnuto i odpojení topné soustavy od stávajícího zdroje SZTE, a to jako poslední bod. Napojení nového zdroje tak dle žalobkyně předchází činnosti odpojení budovy od SZTE. Pokud poté stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí stanovil, že stavba má být provedena podle projektové dokumentace a že napojení nového zdroje na domovní rozvody je možné pouze po prokazatelném odpojení budovy od stávajícího zdroje tepla, dle žalobkyně se jednalo o podmínky navzájem si odporující. K zásahům do vnitřních rozvodů tepla v budově totiž má dle názoru žalobkyně docházet ihned po započetí stavební činnosti, přičemž projektová dokumentace nedostatečně řeší otázku odpojení budovy od SZTE.
3. Následně žalobkyně uvedla, že jí mělo být zaručeno též právo reagovat na ve věci pořízený energetický posudek [pozn. soudu – dle obsahu správního spisu se jednalo konkrétně o průkaz energetické náročnosti budovy dle § 7a zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hospodaření energií“)], resp. k jeho obsahu uplatnit námitky. Tomu však žalovaný nedostál, a tudíž dané správní řízení zatížil Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vadou, která má za následek to, že SZTE nebyla zajištěna náležitá právní ochrana. Správní orgány dle žalobkyně nezahrnuly do stavebního povolení ani další jí požadované podmínky k ochraně SZTE, když např. povinnost projednat použití strojní mechanizace se správcem nebo vlastníkem vedení nebo zařízení dle jejího hodnocení nemůže dosáhnout úrovně ochrany jako jí požadovaný předchozí souhlas. K tomu žalobkyně obecně poukázala na § 87 odst. 4 a § 77 odst. 4 energetického zákona. Žalobkyně tak namítla zásah do vlastnického práva k SZTE z toho důvodu, že správní orgány nezahrnuly některé jí požadované podmínky do podmínek pro provedení stavby, resp. že obsah některých podmínek stavební úřad upravil.

4. Podle názoru žalobkyně tudíž stavební úřad ponechává otázku odpojení zcela nevyřešenou, byť je pro ochranu SZTE zcela zásadní. Stavební povolení musí řešit v případě změny způsobu vytápění i odpojení, aby mohly být stavební činnosti považovány za změnu způsobu vytápění (tj. musí být známy konkrétní kroky, které budou prováděny na rozvodném tepelném zařízení). Ze spisového materiálu dle žalobkyně nelze skutečně dovodit, že dojde k trvalému odpojení budovy od SZTE.
5. Žalobkyně dále poukázala na dikci § 77 odst. 4 a 5 energetického zákona. Dle žalobkyně je v řešeném případě rozporná situace, když z projektové dokumentace nelze dovodit, kdy přesně dojde k odpojení budovy od SZTE. Nebylo tak postaveno najisto, že v době před zahájením stavební činnosti (tj. zřizováním nového zdroje) bude již budova odpojena od SZTE; celá věc tudíž měla být posuzována dle § 77 odst. 4 energetického zákona. Žalobkyně tak byla nesprávnou aplikací práva ze strany žalovaného zkrácena na svých právech jako vlastník SZTE a držitel licence pro rozvod tepelné energie, neboť stavebník je za dané situace oprávněn provádět stavební činnost za stavu, kdy mohou být propojeny systémy SZTE a zdroje nového.
6. Dle žalobkyně pak byly správní orgány povinny na danou věc aplikovat § 110 odst. 2 písm. d) a § 115 stavebního zákona ve spojení s § 18c odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb. Pokud stavební úřad do prvostupňového rozhodnutí řádně nepřevzal požadavky žalobkyně jako vlastníka technické infrastruktury, neaplikoval správně § 115 stavebního zákona a § 18c odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. a) vyhlášky 503/2006 Sb. Tím došlo k přímému zásahu do vlastnického práva žalobkyně k SZTE, neboť nebyly zahrnuty podmínky k ochraně SZTE.
7. Žalobkyně také namítla nedostatečná skutková zjištění správních orgánů stran existence majetkového rozhraní mezi jejím rozvodným tepelným zařízením umístěným v budově a samotnými rozvody tepla. Žalobkyně totiž z výkresu (situace), která se nachází ve správním spisu, není schopna určit, kde konkrétně se toto majetkové rozhraní nachází – tj. zda nedochází k zásahu do jejího vlastnictví. K tomu žalobkyně poukázala na dikci § 509 občanského zákoníku. Zároveň zmínila, že se správní orgány při řešení této otázky spolehly pouze na projektovou dokumentaci předloženou stavebníkem, kdy z této dovodily, že stavba bude prováděna na majetku stavebníka. Dále uvedla, že aplikace § 79 odst. 2 energetického zákona žalovaným byla nesprávná, neboť žalovaný nemá zjištěno, kdy bylo vybudováno rozvodné tepelné zařízení, a tudíž nešlo určit rozhodnou právní úpravu pro řešení vlastnických vztahů (objekt byl projektován v roce 1961). Žalovaný zároveň ani neuvádí, jak § 79 energetického zákona ve věci aplikoval – tj. jaký zjistil skutkový stav, přičemž je tak dle žalobkyně řešení otázky vlastnictví rozvodů v budově nepřezkoumatelné. Výtku žalovaného uvedenou v napadeném rozhodnutí, že nedoložila hranici majetkového rozhraní přitom žalobkyně považovala za nezákonnou, neboť zjištění ve věci byly povinny učinit správní orgány a břemeno tvrzení a důkazní stíhalo samotného stavebníka. Správní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgány zároveň disponují archivem veškeré projektové dokumentace týkající se dotčené budovy a SZTE, a proto byly schopny na základě relevantních důkazů zjistit, kde přesně se majetkové rozhraní nachází. Případně měly dle tvrzení žalobkyně uložit stavebníkovi, aby prokázal vlastnictví k rozvodům tepla v budově. Správní orgány také opomenuly skutečnost, že k rozvodnému tepelnému zařízení náleží i další technologická zařízení (např. měřicí zařízení a signalizační kabely), která v projektové dokumentaci ani nejsou zmíněna. Žalobkyně tak namítla způsob zjištění skutkového stavu, přičemž má za to, že by mělo být majetkové rozhraní mezi rozvodným tepelným zařízením a domovními rozvody zjištěno zákonným způsobem. Pokud by totiž byla předmětná stavba realizována na majetku žalobkyně, pak byl stavebník povinen doložit její souhlas k provedení stavby ve smyslu § 184a stavebního zákona. V tomto ohledu žalobkyně poukázala také na to, že již v průběhu řízení vedeném před stavebním úřadem namítala, že je SZTE zřizována a provozována ve veřejném zájmu [§ 2 odst. 2 písm. c) a § 3 energetického zákona]. SZTE tak požívá zvláštní ochrany, přičemž je na správních orgánech, aby z úřední povinnosti řádně zjistily, kde je SZTE umístěno, kdo je jejím vlastníkem a zda stavba případně do SZTE nezasahuje.

8. Závěrem žalobkyně namítla, že se správní orgány v rámci namítaných rozhodnutí nezabývaly ochranou SZTE ve veřejném zájmu, jak deklarují § 2 a § 3 energetického zákona.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K tomu nejprve poukázal na samotné odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále zmínil, že ne všechny požadavky, které žalobkyně navrhovala zahrnout do podmínek rozhodnutí stavebního úřadu, byly pro provedení dané stavby relevantní, a ne všechny se týkaly výhradně ochrany vlastnických práv žalobkyně zakládajících její účastenství ve věci. Takové podmínky pak stavební úřad nebyl povinen zahrnout do povolení stavby ani z důvodů ochrany veřejného zájmu, či naplnění dikce § 115 stavebního zákona a § 18c odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb.
10. Skutečnost, že je SZTE podle energetického zákona zřizována a provozována ve veřejném zájmu, nemůže být dle žalovaného vykládána tak, že ten, kdo chce zdroj tepla ve svém objektu změnit, činí něco proti veřejnému zájmu. Stavební úřad přitom správně posoudil komplexnost navrhované stavby včetně jejího napojení na technickou infrastrukturu. Plnění požadavků vlastníka technické infrastruktury se ve stavebním povolení dle § 18c odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb. zabezpečuje v případě, že se navrhovaná stavba připojuje na technickou infrastrukturu tohoto vlastníka. Taková situace ovšem v řešeném případě nenastala.
11. Nedůvodným je podle žalovaného i tvrzení žalobkyně, že měla být stavebníku uložena podmínka obstarat si předchozí písemný souhlas vlastníka SZTE se stavbou, neboť k takovému postupu nebyl s ohledem na povahu věci žádný důvod. Žalovaný též doplnil, že stavebníka v řešeném případě vyzval k doplnění projektové dokumentace toliko o průkaz energetické náročnosti budovy a po jeho doplnění vyrozuměl účastníky řízení o podkladech pro rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zmocněnkyně žalobkyně se pak k nadepsané výzvě dostavila k nahlédnutí do správního spisu. Námitka žalobkyně stran nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu je dle žalovaného, vzhledem ke skutečnostem popsáním již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nedůvodná.

Replika žalobkyně

12. Žalobkyně v podané replice znovu upozornila na to, že dle jejího názoru projektová dokumentace ke stavbě nemohla být průkazem určitého vlastnictví. Správní orgány přitom disponují evidencí, ze které mohly vlastnické rozhraní zjistit, avšak takto nepostupovaly, byť žalobkyně tvrdila, že je stavba prováděna na jejím vlastnictví, a že proto bylo třeba vlastnické rozhraní přesně určit. Žalobkyně tak v rámci stavebního řízení, konkrétně v obsahu uplatněných námitek, vznesla námitku spornosti vlastnictví, přičemž tuto námitku nebylo možno odmítnout s tím, že se nejedná o námitku ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona. Žalobkyně poté zmínila, že měl stavební úřad za této situace řízení přerušit a uložit stavebníkovi, aby doložil rozhodnutí příslušného orgánu veřejné moci, který by o jeho vlastnictví k rozvodu tepla v budově rozhodl. Namítaná rozhodnutí správních orgánů tak dle žalobkyně neměla být vůbec vydána, neboť přímo zasahují do jejího vlastnického práva k SZTE.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobkyně nesdělila do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Osoba, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu, může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.

17. V projednávaném případě je předně nutno upozornit na to, že soud přistoupil k posouzení žalobních námitek uplatněných ve věci právě ve světle značně specifického postavení žalobkyně. Soud k tomu zdůrazňuje, že žalobkyně nebyla stavebníkem, jemuž by bylo vydané stavební povolení přímo adresováno, přičemž z § 2 odst. 2 písm. c) bod 11 či 14, ani z § 77 odst. 5 energetického zákona nelze nijak dovodit, že by žalobkyně jako držitelka licence na rozvod tepla a dosavadní dodavatelka tepelné energie ze SZTE do objektu stavebníka byla účastníkem stavebního řízení z důvodu držení licence na rozvod tepla a obchodního vztahu mezi žalobkyní a odběratelem tepelné energie. Účastníkem řízení byla žalobkyně správními orgány shledána ve smyslu § 109 písm. d) stavebního zákona, a to jako vlastník SZTE, jehož zařízení je zavedeno do budovy stavebníka. Podle § 109 písm. d) stavebního zákona přitom platí, že účastníkem stavebního řízení je vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva prováděním stavby přímo dotčena. Správní orgány tak žalobkyni nepochybně umožnily uplatnit ve věci námitky a opravné prostředky, které následně byly posouzeny právě v kontextu přímého dotčení jejich veřejných subjektivních práv. Ostatně § 114 odst. 1 stavebního zákona obsahuje povinnost účastníka řízení ve svých námitkách uvést skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a samotné důvody podání námitek (srov. Vávrová, E., Doležalová, V., Knecht, M., Zahumenská, V., Konečná, D., Humlíčková, P., Černín, K. a Strakoš, J.: *Stavební zákon: Praktický komentář*, Wolters Kluwer, Praha: 2021, k § 114). V řešeném případě tedy byl žalobkyni dán prostor pro plné uplatnění jejích práv v souladu se zákonem, přičemž se správní orgány následně zabývaly jejími konkrétními argumenty ve věci a odpovídajícím způsobem hodnotily též otázku, zda se jednotlivé námitky žalobkyně vztahují k přímému dotčení jejích práv.
18. K tomu je třeba dále konstatovat, že omezená možnost ostatních (nepřímých) účastníků stavebního řízení uplatňovat své výhrady proti povolované stavbě (tj. v daném případě možnost žalobkyně uplatňovat námitky proti stavebním úpravám za účelem vybudování nového zdroje tepla v bytovém domě) dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, nadto ještě omezená lhůtou stanovenou v duchu zásady koncentrace správního řízení dle § 112 odst. 2 stavebního zákona, determinuje možnost žalobkyně vznášet úspěšně pouze některé žalobní námitky v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34).
19. V této souvislosti lze odkázat na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, dle kterého „[s]oudní řád správní je svojí povahou „obránnou“ normou. Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“ Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, uvedl, že „[o]chrana „veřejného zájmu“ tak, jak se jí domáhá stěžovatelka v kasační stížnosti, není uložena soukromé osobě – vlastníku části SZTE, ani osobě mající právo odpovídající věcnému břemenu k dotčené nemovitosti, ale je záležitostí příslušných orgánů státní správy, které do řízení formou závazných stanovisek tuto ochranu zájmů veřejnosti promítají. Výjimkou z výše uvedeného je oprávnění nejvyššího státního zástupce, veřejného ochránce práv a správního orgánu, o němž to stanoví zákon. Další výjimkou je pak z Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

titulu ochrany veřejného zájmu účastenství konkrétního subjektu výslovně založené zákonem, ovšem pouze za účelem hájení těchto zájmů v řízení před správními orgány a následně i soudy (např. účast občanských sdružení chránících přírodu a krajinu za splnění zákonných podmínek). Stěžovatelka nepochybně takovým subjektem není. Rozsah skutečností, které byla jak v řízení před správními orgány, tak i v řízení před krajským soudem, oprávněna namítat, se primárně odvíjí od důvodu jejího účastenství v řízení před správním orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83.)“ Přiléhavým je zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 129/2014-35, z něhož se podává, že § 114 odst. 1 stavebního zákona „*neopravňuje osobu v postavení účastníka řízení podle § 109 odst. 1 stavebního zákona k podání jakýchkoliv námitek, ale jen takových, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících účastenství. (...) Skutečnost, že stěžovatelka provozuje SZTE dle energetického zákona ve veřejném zájmu [§ 2 odst. 2 písm. c) bod 14] a že SZTE je šetrným systémem dodávek tepelné energie v širší oblasti pro více odběratelů, nedává stěžovatelce (jako soukromé osobě a podnikateli s tepelnou energií) právo osobovat si oproti jiným subjektům ochranu veřejných zájmů a oponovat stavebnímu záměru jiných soukromých osob z pozice ochránce veřejných zájmů. (...) Podle ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona je nezbytné projednat změnu vytápění stavby ve stavebním řízení. To znamená, že energetický zákon ve své první podmínce – provedení stavebního řízení – nedává stěžovatelce více práv, než má ve stavebním řízení dle § 114 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s důvodem svého účastenství. Stěžovatelka dále nemůže dosáhnout uplatnění svých námitek nad zákonný rozsah daný přímým dotčením na právech ani z hlediska druhé podmínky energetického zákona, již je souhlas orgánů ochrany životního prostředí.“* (srov. též např. recentní rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2023, č. j. 4 As 99/2023-25, ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38, či ze dne 17. 2. 2023, č. j. 5 As 31/2021-26).

20. Nadepsané judikurní závěry pak správní orgány v posuzované věci plně respektovaly, když se žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolacími námitkami žalobkyně zabýval právě s ohledem na § 114 odst. 1 stavebního zákona, přičemž správně upozornil na to, že žalobkyně jako účastník stavebního řízení mohla vznášet toliko námitky v souvislosti s přímým dotčením jejích práv. Zcela srozumitelně (resp. přezkoumatelně) a plně v souladu s výše odkazovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu též žalovaný vyložil, že žalobkyni nepříslušelo uplatňovat námitky na ochranu veřejného zájmu, a to i ve světle skutečnosti, že provozuje SZTE podle energetického zákona ve veřejném zájmu. Soud se pak s tímto závěrem zcela ztotožňuje. K této otázce se ostatně, nad rámec již shora citovaného, shodně vyslovil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, ve kterém se zabýval omezenou možností ostatních účastníků stavebního řízení vznášet proti povolované stavbě námitky, a to i z pohledu samotné ústavnosti tohoto ustanovení. Stejně tak hodnotil Nejvyšší správní soud omezenou možnost účastníka vznášet námitky ve stavebním řízení o změně způsobu vytápění a následně jeho omezenou možnost úspěšně uplatňovat žalobní námitky před správním soudem např. i v rozsudcích ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71, ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 129/2014-35, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/215-27, ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, a ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 As 74/2020-40. Specifické postavení žalobkyně jako vlastníka a provozovatele SZTE ve stavebním řízení ve věci změny způsobu vytápění a nemožnost vznášet námitky na ochranu veřejného zájmu, tj. námitky týkající se nezákonnosti napadených rozhodnutí pro rozpor s energetickým zákonem a zákonem o ochraně ovzduší poté potvrdil i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52. Uvedené závěry se týkají rovněž nemožnosti s úspěchem vznášet námitky porušení § 77 odst. 5 energetického zákona (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. j. 9 As 238/2015-38, ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, a ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34).

21. V nyní projednávaném případě přitom žalobní i odvolací námitky směřovaly zejména k ochraně veřejného zájmu a soukromých podnikatelských záměrů a ekonomických zájmů žalobkyně. Takové námitky však žalobkyně v daném řízení s úspěchem uplatňovat nemůže (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/2015-27, nebo ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52). Rozhodujícím tak ve věci bylo pouze to, že z obsahu správního spisu nevyplývají skutečnosti svědčící o tom, že by vlastnické právo žalobkyně k SZTE mělo být jakkoliv (fakticky) dotčeno.
22. Poukázat je v tomto kontextu možno též na skutečnost, že se stavební úřad otázkou ochrany SZTE ve vlastnictví žalobkyně odpovídajícím způsobem zabýval, když v prvostupňovém rozhodnutí stanovil podmínky pro provedení stavby, mj. že tato bude provedena podle schválené projektové dokumentace, přičemž případné změny nesmí být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu. Dále zde bylo konstatováno, že stavbou musí být respektována veškerá stávající nadzemní i podzemní zařízení (včetně jejich ochranných pásem) jiných správců (vlastníků) sítí. Stávající zařízení a sítě budou vytyčeny a jejich poloha řádně zadokumentována. Současně bylo uvedeno, že je stavebník povinen zdržet se jednání, kterým by mohl poškodit SZTE nebo omezit nebo ohrozit její bezpečný a spolehlivý provoz, přičemž musí být veškeré činnosti prováděny tak, aby nedošlo k poškození zařízení pro výrobu nebo rozvod tepelné energie. Napojení nového zdroje tepla na domovní rozvody, které jsou prokazatelně vlastnictvím stavebníka, resp. spoluvlastnictvím vlastníků jednotek v budově, je možné pouze až po prokazatelném odpojení budovy od stávajícího zdroje vytápění. Neoprávněný zásah do SZTE byl zakázán, přičemž zásah do uzavíracích armatur je možný pouze s předchozím písemným souhlasem provozovatele SZTE. Přerušení nebo omezení dodávky tepelné energie je možné pouze v případech vymezených energetickým zákonem. Realizací stavby či jejím uvedením do provozu nesmí dojít k přerušení nebo omezení dodávek tepelné energie ostatním odběratelům tepelné energie. Stejně tak bylo uvedeno, že všechny práce bude provádět řádně proškolený zhotovitel. V případě prací na odběrném tepelném zařízení v majetku vlastníka budovy, které budou prováděny v době, kdy nebude v budově odpojen a z budovy odstraněn stávající zdroj tepla ze SZTE včetně všech součástí, bude tyto oprávněna činit pouze osoba schválená žalobkyní. Stanoveno bylo rovněž to, že v průběhu provádění prací bude zařízení ve vlastnictví žalobkyně umístěné v budově zabezpečeno proti poškození (prach, otřesy apod.) a též proti zásahu a vstupu nepovolaných osob. Opraveny budou tepelné izolace a bude provedena i tlaková zkouška. V průběhu jednotlivých etap prováděných prací též budou pracovníci technického oddělení žalobkyně předem v dostatečném předstihu vyzváni k provedení kontroly, o této kontrole bude proveden zápis ve stavebním deníku. Stavebník se poté musí zdržet jakékoliv činnosti, kterou by omezoval nebo narušoval práva žalobkyně plynoucí z energetického zákona či věcného břemene přístupu a provozu teplotárenského zařízení. Konstatováno bylo i to, že pracovníci, kteří budou provádět práce, budou prokazatelně seznámeni s polohou vedení stávajících inženýrských sítí a zařízení, a to tak, aby nedošlo k jejich poškození. Možnost použití strojní mechanizace v blízkosti stávajícího vedení nebo zařízení jiného správce nebo vlastníka stavebník nebo zhotovitel prokazatelně předem projedná se správcem nebo vlastníkem tohoto vedení nebo zařízení. Pro případ porušení sítě nebo zařízení jiného správce (vlastníka) byla stanovena i povinnost ihned mu tuto skutečnost nahlásit. Stavebník je také povinen dbát na řádnou přípravu a provádění stavby v souladu s příslušnými ustanoveními dotčených právních předpisů.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. Stěžejním však v kontextu uplatněných žalobních tvrzení zůstává fakt, že z odkazované projektové dokumentace zřejmým způsobem vyplývá, že do vlastnictví žalobkyně jako dosavadního dodavatele tepla do budovy nebude předmětnou stavbou fakticky zasahováno. Tvrzení žalobkyně o „napojení“ namítané stavby na stávající SZTE v jejím vlastnictví jsou tak naprosto nepřipadná, jak bude také dále popsáno. V tomto ohledu lze konkrétně poukázat na dokumentaci stavby – instalace tepelného čerpadla bytový dům Kamenická 120 a 122, Děčín II – průvodní zprávu k dané akci z června roku 2022, ze které se mj. podává, že se jedná „o instalaci tepelných čerpadel systému vzduch – voda jako nového zdroje tepla pro stávající bytový dům. (...) Nový zdroj tepla bude sloužit pro vytápění i pro ohřev teplé vody. Nový zdroj tepla se skládá z venkovních a vnitřních jednotek a další technologie. (...) Venkovní jednotky budou osazeny na střechu objektu 260/122. (...) Nová technologie v 1.PP je umístována do stávající nevyužívané místnosti „prádelny“ v části objektu č. p. 260/122, ze které bude vytvořena nová technická místnost. (...) Napojení topné vody, teplé užitkové vody a cirkulace bude provedeno na stávající domovní rozvody ve vlastnictví stavebníka. Tímto opatřením nebude jakkoliv zasahováno do majetkových práv distributora tepelné energie a vlastníka výměňkové stanice a jejich stávajících rozvodů tepla. Podmínky odběru tepelné energie a případná demontáž zařízení je otázkou smluvního vztahu mezi dodavatelem a odběratelem, a nejsou tudíž předmětem stavebního řízení. Instalaci nového zdroje tepla nebude jakkoliv zasahováno do majetku stávajícího dodavatele tepla a vlastníka předávací stanice a rozvodů tepla.“ V souhrnné technické zprávě z června roku 2022 se současně v části „Základní charakteristika objektů“ uvádí, že „[s]tavební úpravy prováděné v souvislosti se změnou způsobu vytápění objektu zahrnují, mimo vlastní instalace nové technologie zdroje a úprav stávajících rozvodů, zejména zajištění stavební připravenosti pro vlastní technologii tepelných čerpadel a zajištění povrchů pro realizaci.“ Následně zde bylo vyjmenováno, že stavební úpravy zahrnují osazení venkovních jednotek, umístění vnitřních jednotek v 1.PP a venkovních propojovacích jednotek, využití stávajících oceloplechových rozvaděčů, stavební dotěsnění prostupů, zajištění přívodu NN pro technologii, napojení stávající soustavy a rozvodů TV na nový zdroj tepla a ohřevu TV a odpojení topné soustavy objektu od stávajícího zdroje. V části „vytápění“ též bylo uvedeno, že „nový zdroj tepla bude propojen na stávající potrubní rozvody topné vody a teplé vody v prostoru chodby 1.PP. Úpravy jsou patrné z výkresové části projektové dokumentace.“ Výše uvedenému odpovídá i obsah technické zprávy architektonicko-stavebního řešení z června roku 2022. K tomu je třeba dále poukázat na výkres nadepsaný jako „půdorys 1.PP“, ze kterého zřejmým způsobem vyplývá, že nedojde k zásahu do SZTE v majetku žalobkyně, když jsou zde jasně zakresleny prostory stávající předávací stanice (v samostatné místnosti označené jako strojovna) včetně místa dosavadního předávání dodávek tepla – tj. poslední uzavírací armatury stávajícího dodavatele tepla, které budou uzavřeny a za nimiž dojde k odpojení stávajících domovních rozvodů v majetku stavebníka. Rovněž tak je zde jednoznačně vyobrazena nově zřízená technická místnost (v samostatné místnosti dřívější prádelny) s umístěním vnitřních jednotek a technologií, jakož i s umístěním napojení zásobníků TV na stávající rozvody TV a cirkulaci TV a napojení nového zdroje tepla na otopnou soustavu ve vlastnictví stavebníka (s poznámkou, že napojení bude provedeno až za posledními uzavíracími armaturami ve vlastnictví stávajícího dodavatele tepla).
24. V návaznosti na shora popsané a tvrzení žalobkyně, že stavební úřad nechal otázku samotného odpojení zcela nevyřešenou, je pak přiléhavým poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, v němž bylo konstatováno, že „[o]tázka související s odpojením a zaslepením stávající tepelné přípojky ze SZTE (či s její další nadbytečností) nemohly být řešeny v daném stavebním řízení [pozn. soudu – v řízení o změně
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

způsobu vytápění], *neboť se jedná o otázky týkající se soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem*“. Stejně tak lze odkázat na rozsudek ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38, ve kterém Nejvyšší správní soud nerozporoval, že spolu s odpojením bude třeba provést úkony jako uzavření armatur, vypuštění teplotnosné látky či vyregulování soustavy. *„Tyto činnosti nicméně nesouvisí s vlastní realizací stavebního záměru, nýbrž jsou důsledkem ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE a odběratelem*“. Zmínit je možno i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 93/2016-30, v němž bylo uvedeno, že *„[t]epelná přípojka vedoucí do bytového domu nemohla být předmětnou stavbou v rozsahu, v jakém byla povolována ve stavebním řízení, dotčena. Odpojení od SZTE se uskutečňuje nikoliv pouze faktickým odstraněním přípojky do SZTE, jak tvrdí stěžovatel. K odpojení od SZTE a ke změně způsobu vytápění může zcela zřejmě dojít, aniž by byla odstraněna tepelná přípojka; realizace povolované stavby bude spočívat v instalaci nového zařízení sloužícího k vytápění a zaslepení stávající tepelné přípojky z SZTE, jak tomu je v nyní projednávané věci. Faktická další existence tepelné přípojky nemusí být (a v tomto konkrétním případě není) pro účely stavebního řízení ve věci stavby spočívající ve změně způsobu vytápění relevantní.“* (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2023, č. j. 6 As 167/2022-41).

25. V aktuálně posuzované věci přitom z projektové dokumentace zjevně vyplývá, že instalaci a realizaci povolené stavby včetně jejího napojení na rozvody v bytovém domě lze funkčně dokončit, aniž by byla jakkoliv fakticky dotčena SZTE ve vlastnictví žalobkyně. Odpojení SZTE od bytového domu je poté logickým a nutným důsledkem výměny hlavního zdroje tepla podle § 77 odst. 5 energetického zákona a nepředstavuje neoprávněný zásah do zařízení ve vlastnictví žalobkyně. Žalobkyně se tedy mylí, když tvrdí, že „znefunkčnění SZTE“ v dotčené budově uzavřením stávajících armatur a odpojením předávací stanice od vnitřních rozvodů budovy představuje jednoznačný zásah do této soustavy (minimálně v rozsahu teplotnosné látky), a má být řešen v projektové dokumentaci k instalaci tepelného čerpadla jako nového zdroje tepla. Podobné teze byly Nejvyšším správním soudem v minulosti opakovaně vyvráceny, jak plyne už z výše odkazované judikatury.
26. Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 26. 9. 2023, č. j. 6 As 167/2022-41, přílehuvě pro nyní řešený případ doplnil, že *„předmětem řízení o povolení stavby spočívající ve změně zdroje vytápění není celá změna vytápění včetně odstranění tepelné přípojky a jiných technických otázek souvisejících s odpojením SZTE a jeho zaslepením. (...) Nejvyšší správní soud podotýká, že správní orgány posuzují stavební záměr v navržené podobě obsažené v projektové dokumentaci. Tomu také odpovídají požadavky, které zákon (a příslušný stavební úřad) klade na stavebníka. Stavební úřad ovšem není povinen vyhovět každému vznášenému požadavku založenému na ničím neodůvodněné obavě, že stavebník bude postupovat v přímém rozporu s vlastní projektovou dokumentací. Stanovení podmínek ve stavebním povolení dle požadavků stěžovatelky nelze odůvodnit ani plněním požadavků vlastníků technické infrastruktury k napojení na ni, jak stěžovatelka dovozuje z § 18c odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu. K napojení na technickou infrastrukturu ve vlastnictví stěžovatelky totiž v daném případě nedochází.“* I v nyní projednávaném případě dotčeným stavebním záměrem nedochází ke zřízení náhradního zdroje či jiného zdroje, který by byl propojen se zařízením žalobkyně, nýbrž je zjevné, že předmětem řízení byla změna způsobu vytápění dle doložené projektové dokumentace, a sice ze systému centrálního vytápění na systém využívající tepelné čerpadlo. Žalobní argumentace stran nutnosti stanovení podmínek v prvostupňovém rozhodnutí dle požadavků žalobkyně je tudíž nepřijatelná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. Zdejší soud dále uvádí, že dle § 115 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad ve stavebním povolení stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem. Podle potřeby stanoví, které fáze výstavby mu stavebník oznámí za účelem provedení kontrolních prohlídek stavby; může též stanovit, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu. S ohledem na dikci nadepsaného ustanovení je tedy přijetí případných podmínek toliko na stavebním úřadu, a nikoliv na žalobkyni jako účastníku řízení. Žalobkyně si tak nemůže diktovat konkrétní pravidla (např. povinnost stavebníka zajistit si předem její souhlas s případným použitím strojní mechanizace) a následně brojit proti jejich případnému nezpracování do rozhodnutí správních orgánů. Ostatně, jak již bylo uvedeno shora, v přezkoumávané věci byly podmínky na ochranu majetku žalobkyně do stavebního povolení zapracovány v odpovídajícím rozsahu. Zdůraznit je pak ve vztahu k tvrzením žalobkyně o zásahu do jejího vlastnictví skrze nejasný postup týkající se právě odpojení SZTE od vnitřního systému vytápění a rozvodu teplé vody v budově nezbytné, že bylo v prvostupňovém rozhodnutí zejména stanoveno, že stavbou musí být respektována veškerá stávající nadzemní i podzemní zařízení (včetně jejich ochranných pásem) jiných správců (vlastníků) sítí. Současně bylo uvedeno, že je stavebník povinen zdržet se jednání, kterým by mohl poškodit SZTE nebo omezit nebo ohrozit její bezpečný provoz, přičemž musí být veškeré činnosti prováděny tak, aby nedošlo k poškození zařízení pro výrobu nebo rozvod tepelné energie. Napojení nového zdroje tepla na domovní rozvody, které jsou prokazatelně vlastnictvím stavebníka, resp. spoluvlastnictvím vlastníků jednotek v budově, je poté možno pouze až po prokazatelném odpojení budovy od stávajícího zdroje vytápění. Neoprávněný zásah do SZTE byl zakázán, přičemž zásah do uzavíracích armatur je možný pouze s předchozím písemným souhlasem provozovatele SZTE. V případě prací na odběrném tepelném zařízení v majetku vlastníka budovy, které budou prováděny v době, kdy nebude v budově odpojen a z budovy odstraněn stávající zdroj tepla ze SZTE včetně všech součástí, tyto bude oprávněna činit pouze osoba schválená žalobkyní. Stanoveno bylo rovněž to, že v průběhu provádění prací bude zařízení ve vlastnictví žalobkyně umístěné v budově zabezpečeno proti poškození a též proti zásahu a vstupu nepovolaných osob. V průběhu jednotlivých etap prováděných prací též budou pracovníci technického oddělení žalobkyně předem v dostatečném předstihu vyzváni k provedení kontroly, o této kontrole bude proveden zápis ve stavebním deníku.
28. Povinnost zapracovat veškeré podmínky požadované žalobkyní jako účastníkem řízení nicméně nelze ve věci dovozovat, a to ani z jí odkazovaného § 18c odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb. Tato vyhláška totiž upravuje formální pravidla pro náležitosti jednotlivých rozhodnutí vydávaných stavebním úřadem. Jinak řečeno stanovuje, že stavební povolení může obsahovat podmínky k ochraně majetku třetích osob a pouze rozvíjí znění § 115 stavebního zákona. Na věci pak nic nemění ani opakované tvrzení žalobkyně, že SZTE je zřízena a provozována ve veřejném zájmu. Jak už bylo dříve uvedeno, žalobkyně není oprávněna domáhat se žalobou ochrany veřejného zájmu, ale toliko ochrany svých veřejných subjektivních práv. Ani z dalšího žalobkyní zmiňovaného ustanovení povinnost zapracovat jí předložené podmínky k ochraně jejího majetku do stavebního povolení dovozovat nelze. Podle § 110 odst. 2 písm. d) stavebního zákona je stavebník povinen doložit stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem ve vztahu ke stavebnímu povolení. Jedná se však o povinnost Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stavebníka, nikoliv oprávnění účastníka řízení. Nadto nesouvisí s uplatněním podmínek, ale s dokládáním stanovisek vlastníků infrastruktury ze strany stavebníka. V řešeném případě se zároveň stavebník k SZTE ve vlastnictví žalobkyně zjevně nenapojuje, a tudíž je argumentace žalobkyně v daném ohledu zcela mimoběžná a irelevantní. Odkázala-li žalobkyně obecně také na § 87 odst. 4 energetického zákona, který stanoví, že v ochranném pásmu i mimo ně je každý povinen zdržet se jednání, kterým by mohl poškodit zařízení pro výrobu nebo rozvod tepelné energie nebo omezit nebo ohrozit jeho bezpečný a spolehlivý provoz a veškeré činnosti musí být prováděny tak, aby nedošlo k poškození zařízení pro výrobu nebo rozvod tepelné energie, soud v kontextu předmětné stavby současně upozorňuje na odst. 5 téhož ustanovení, dle něhož platí, že prochází-li zařízení pro rozvod tepelné energie budovami, ochranné pásmo se nevymezuje. Při provádění stavebních činností nicméně musí vlastník dotčené stavby dbát na zajištění bezpečnosti tohoto zařízení. Požadavky plynoucí z tohoto ustanovení přitom byly dle hodnocení zdejšího soudu s přihlédnutím k relevantním okolnostem řešené věci do prvostupňového rozhodnutí zřejmým způsobem promítnuty, a to právě prostřednictvím stanovených podmínek pro provedení stavby, jak už tyto byly výše rekapitulovány.

29. S ohledem na dříve konstatované poté soud ve vztahu k tvrzení žalobkyně, že dle stavebních úprav uvedených v projektové dokumentaci (viz souhrnná technická zpráva) napojení nového zdroje předchází činnosti vedoucí k odpojení budovy od SZTE, shledal, že se jedná o nepřiléhavou a z celkového kontextu souhrnné technické zprávy účelově vytrženou informaci. Jak totiž již bylo dříve citováno, v souhrnné technické zprávě se uvádí, že stavební úpravy prováděné v souvislosti se změnou způsobu vytápění objektu zahrnují, mimo vlastní instalace nové technologie zdroje a úprav stávajících rozvodů i zajištění stavební připravenosti pro vlastní technologii tepelných čerpadel a zajištění povrchů pro realizaci, přičemž zde byly v odrážkách toliko vyjmenovány konkrétní činnosti zahrnuté pod předmětné stavební úpravy; tedy mj. i „*odpojení topné soustavy objektu od stávajícího zdroje*“ jako poslední odrážka. Z tohoto prostého uvedení (soupisu) určitých stavebních úprav (jednotlivých činností) však dle hodnocení soudu nelze vyvozovat jejich závaznou posloupnost či harmonogram konkrétních prací. Zásadní tudíž v této části zůstává stavebním úřadem jednoznačně stanovená podmínka, že napojení nového zdroje tepla na domovní rozvody, které jsou prokazatelně vlastnictvím stavebníka, resp. spoluvlastnictvím vlastníků jednotek v budově, je možné pouze až po prokazatelném odpojení budovy od stávajícího zdroje vytápění. Zdejší soud proto nepřisvědčil účelovému tvrzení žalobkyně stran odporujících si podmínek v prvostupňovém rozhodnutí, když v nadepsané souvislosti neshledal rozpor mezi podmínkou, že stavba má být provedena podle schválené projektové dokumentace a že napojení nového zdroje na domovní rozvody je možné pouze po prokazatelném odpojení budovy od stávajícího zdroje tepla.
30. Soud dále tvrzení žalobkyně směřující k tomu, že veřejný zájem na provozování SZTE je atributem jejího vlastnického práva, vyhodnotil jako nedůvodnou snahu o popření účelu a smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona, kterou žalobkyně cílí na připuštění námitek směřujících k ochraně veřejného zájmu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2022, č. j. 4 As 416/2019-43). Podstatou projednávaného sporu nicméně zůstává faktický nesouhlas žalobkyně se samotným odpojením stavebníka od jí provozované SZTE. K tomu je možné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52, z něhož se podává, že „*[k]e konstatování stěžovatelky, že musí mít právo, aby ochranu jejího vlastnictví ve veřejném zájmu prosazovaly správní orgány, Nejvyšší správní soud uvádí, že podstata věci spočívá v nesouhlasu stěžovatelky s odpojením osoby zúčastněné na řízení od stěžovatelkou provozované SZTE. Tato skutečnost se však nijak nedotýká* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vlastnického práva stěžovatelky k SZTE, na čemž nic nemění ani skutečnost, že provozování SZTE je ve veřejném zájmu. Ochrana veřejného zájmu při odpojení od SZTE náleží k tomu příslušným orgánům státní správy, které s odpojením osoby zúčastněné na řízení od SZTE stěžovatelky vyslovily souhlas.“ Judikatura správních soudů přitom v nadepsaném ohledu zdůrazňuje, že změna způsobu vytápění spočívající v odpojení bytového domu od SZTE a připojení na nový zdroj tepelné energie má zejména soukromoprávní aspekt, jak už bylo ostatně dříve naznačeno. Poukázat lze na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, ve kterém se uvádí, že „[z]měna způsobu vytápění je tedy z pohledu energetického a stavebního zákona samostatným stavebním řízením, které není nijak vázáno na soukromoprávní smluvní vztah mezi odběratelem (nyní stavebníkem) a dodavatelem tepelné energie. Fakticky obsahuje změna způsobu vytápění dvě součásti. První z nich je shora uvedené stavební řízení, kterým je příslušným správním orgánem za předpokladu splnění zákonem stanovených kritérií povolována změna stavby. Druhým aspektem je pak soukromoprávní vztah mezi odběratelem tepelné energie a jeho dodavatelem, kdy na základě smluvních ujednání mezi nimi dochází či nedochází k dodávkám tepelné energie do daného objektu. Popsané obtíže technického rázu podle Nejvyššího správního soudu nejsou důsledkem provedení stavebního záměru povoleného ve stavebním řízení, nýbrž jde o důsledky ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE a odběratelem.“ Odkázat je pak nutno i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, v němž bylo vysloveno, že „[s]myslem účastenství stěžovatelky v řízení podle § 77 odst. 5 energetického zákona má být ochrana jejích věcných práv k teplovodním rozvodům a instalacím na SZTE před neoprávněným zásahem do nich. Takovým zásahem přitom není a nemůže být prosté odpojení od SZTE, jak naznačuje stěžovatelka v kasační stížnosti.“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, či ze dne 17. 12. 2015, č. j. 4 As 174/2015-39). Jak tedy i pro aktuálně řešený případ přílehavě vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34: „*Ekonomické ani provozní zájmy stěžovatelky (pozn. soudu – provozovatelky SZTE) související s její podnikatelskou činností nemohou být chráněny v rámci stavebního řízení. Nic na tom nemění ani skutečnost, že provozování SZTE je ve veřejném zájmu. Jiné zásahy do jejích věcných práv, např. na zařízení nebo technologii stěžovatelky umístěné přímo v objektu, však stěžovatelka nenamítá. Nejvyšší správní soud již stěžovatelku opakovaně upozornil, že tyto problémy nejsou z právního pohledu způsobeny stavbou samotnou, spočívající ve vybudování samostatného systému vytápění, ale až ukončením soukromoprávního odběratelského vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem. Jakkoli je zřejmé, že předmětná stavba je praktickým předpokladem umožňujícím odpojení od SZTE, je tento soukromoprávní aspekt pro řízení podle stavebního zákona irelevantní (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2016, č. j. 1 As 258/2015-37, a ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/2015-27).*“

31. Nutno tedy v této části uzavřít, že žalobkyní uplatněné procesní výtky vůči postupu žalovaného (popř. i stavebního úřadu) ve své podstatě směřovaly ke zpochybnění vydaných správních rozhodnutí z hlediska jejich souladu s § 77 odst. 5 energetického zákona. Zde však žalovaný naprosto zřejmým způsobem vysvětlil, že vzhledem k tomu, že odvolací námitky žalobkyně překračují rámec možných námitek dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, nemusel se jimi věcně zabývat, což plně odpovídá i shora poukazované judikatuře Nejvyššího správního soudu. Není zároveň pravdou, že by správní orgány v daném případě rezignovaly na posouzení žádosti o stavební povolení z hlediska ochrany veřejných zájmů. Ochrana veřejných zájmů, jež jsou chráněny jednotlivými zvláštními právními předpisy, totiž byla zajištěna ve spolupráci s dotčenými správními orgány (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 As 74/2020-40).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

32. V nadepsaných souvislostech soud neshledal důvodným ani tvrzení žalobkyně, že SZTE nebyla zajištěna náležitá právní ochrana z důvodu, že žalobkyni mělo být zaručeno též právo reagovat na ve věci pořízený průkaz energetické náročnosti budovy dle § 7a zákona o hospodaření energií, resp. k jeho obsahu uplatnit námitky. Podstatným totiž v daném ohledu zůstává to, že žalobkyně nebyla oprávněna vznášet námitky jdoucí mimo rozsah jejích veřejných subjektivních práv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2017, č. j. 4 As 124/2017-30), a tudíž žalobkyně nemohla s úspěchem namítat ani případné vady dotčeného průkazu energetické náročnosti budovy, k jehož předložení byl povinen stavebník a jímž byly řešeny otázky nemající vliv na veřejná subjektivní práva žalobkyně vážící se k SZTE (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, nebo ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 As 299/2016-29). Z téhož důvodu tak žalobkyně nemohla být v důsledku posouzení průkazu energetické náročnosti budovy žalovaným zkrácena na právu na spravedlivý proces. Ostatně ani případné nezajištění průkazu energetické náročnosti budovy dle § 7a zákona o hospodaření energií, který byl však v nyní projednávaném případě doplněn v rámci odvolacího řízení, o čemž byli také účastníci řízení řádně vyrozuměni, by nemohlo nijak zasáhnout do právního postavení žalobkyně, resp. do jejího práva vztahujícího se k SZTE (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52). Žalobkyně jako podnikatelský subjekt není garantem zákonnosti rozhodování správních orgánů, a není tudíž ani subjektem, který by byl oprávněn podat žalobu ve veřejném zájmu.
33. Žalobou napadené rozhodnutí pak nelze ve shora popsáných souvislostech hodnotit jako nepřezkoumatelné proto, že by žalovaný (resp. i stavební úřad) rezignoval na odůvodnění nezahrnutí podmínek pro provedení stavby požadovaných žalobkyní již v námitkách ze dne 14. 11. 2022, neboť žalovaný (resp. i stavební úřad) ve vztahu k těmto otázkám postupoval plně v souladu s výše citovanými judikaturními závěry, jak už bylo dříve vyhodnoceno. K tomu je nutno zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. V souvislosti s předmětnou námitkou soud také poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Jak ostatně Nejvyšší správní soud konstatoval formou právní věty ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: „*Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu, je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů celek.*“ Vycházeje ze shora uvedeného je tak ve věci třeba konstatovat, že z hlediska přezkoumatelnosti lze v odůvodnění napadeného rozhodnutí v kontextu žalobkyní uplatněných odvolacích námitek nepochybně vysledovat úsudek žalovaného, mj. právě i ve vztahu ke shora uvedeným tvrzením žalobkyně. Žalovaný přitom v dotčené části v souladu s nadepsanou judikaturou odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí stran zahrnutí či nezahrnutí jednotlivých
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

požadavků žalobkyně plynoucích z jejích námitek ze dne 14. 11. 2022 do podmínek prvostupňového rozhodnutí. K tomu jednoznačně upozornil na skutečnost, že stavební úřad nebyl povinen do podmínek rozhodnutí převzít požadavky žalobkyně v doslovném znění, jak už bylo zdejší soudem shora vyloženo, přičemž dále s odkazem na projektovou dokumentaci zdůraznil, že nově navržený zdroj nebude propojen se stávajícím tepelným zařízením žalobkyně. Předmětná dokumentace pak dle žalovaného dostatečně řeší i vlastní (faktické) odpojení od stávajícího zařízení SZTE. Žalovaný poté uzavřel, že samotné odstranění SZTE není předmětem vedeného stavebního řízení. Z projektové dokumentace je dle jeho názoru také zřejmé, že navrhovaným záměrem nebude nikterak zasaženo do zařízení ve vlastnictví žalobkyně, což bylo ostatně zohledněno i v podmínkách stanovených prvostupňovým rozhodnutím. Dle soudu tedy žalovaný a stavební úřad v namítaných rozhodnutích srozumitelně zdůvodnili, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých ustanovení zákona daný případ, resp. právní otázku týkající se stanovení jednotlivých podmínek v prvostupňovém rozhodnutí dle požadavků žalobkyně, řešili. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, zároveň vyplývá, že správní orgány „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).“ Napadené rozhodnutí tudíž nepřezkoumatelností, jak byla namítána žalobkyní, netrpí. K tomu je příležitým připomenout také fakt, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobkyně o tom, jak (podrobně) by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49). Ostatně sama žalobkyně spíše než s absencí úvah správních orgánů ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jeho vlastními závěry, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou samotné přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti.

34. Jedná-li se dále o odkaz žalobkyně na § 509 občanského zákoníku, s tím, že dle jejího názoru nebylo řádně zjištěno vlastnické právo k rozvodům tepla v dotčené budově (resp. majetkové rozhraní mezi SZTE ve vlastnictví žalobkyně a domovními rozvody), k tomu zdejší soud plně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2023, č. j. 6 As 167/2022-41, v němž bylo i pro nyní posuzovaný případ zcela přílehavě vysloveno, že „[v] souvislosti s požadavkem aplikovat na danou věc § 509 občanského zákoníku stěžovatelka v podané žalobě argumentovala, že tepelné rozvody v domě tvoří příslušenství liniových staveb, na které se uplatní požadavek vlastnické identity věci hlavní a věci vedlejší. (...) S výkladem, dle kterého by byl dotčený rozvod tepla součástí stěžovatelčina zařízení (namísto součásti budovy dotčené stavbou), se Nejvyšším správní soud neztotožnil. Občanský zákoník obsahuje obecnou definici součásti věci v § 505, dle kterého je součástí věci vše, co k ní podle její povahy náleží a co nemůže být od věci odděleno, aniž se tím věc znehodnotí. Tato definice byla obsažena již v předchozí právní úpravě (v zákoně č. 40/1964 Sb.), a proto se i nadále uplatní závěry dosavadní judikatury Nejvyššího soudu (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 10. 2017, sp. zn. 22 Cdo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3830/2017), která v této souvislosti klade důraz na obvyklost spojení věci i její domnělé součásti a funkčnost věci, od níž by případně měla být domnělá součást oddělena. Bez vnitřních rozvodů tepla by nepochybně bylo znemožněno dům užívat k určenému účelu (jedná se o součást podstatnou pro zachování jeho funkčnosti), oddělení vnitřních rozvodů tepla od dotčené budovy by tedy zjevně vedlo k jejímu znehodnocení. Krajský soud proto v napadeném rozsudku dospěl ke správnému právnímu závěru, že vnitřní rozvody tepla jsou součástí budovy ve smyslu výše citované definice. S výše uvedenými závěry koresponduje také definice společných částí domu obsažená v § 5 a § 6 nařízení vlády č. 366/2013 Sb., o úpravě některých záležitostí souvisejících s bytovým spoluvlastnictvím. (...) Ostatně, napojením kompaktní předávací stanice na rozvody, které již v budově existovaly, nelze dospět k závěru, že rozvody „přirostly“ k zařízení ve vlastnictví stěžovatelky, a staly se tak jeho součástí. Jak Nejvyšší soud vyložil v rozsudku ze dne 27. 4. 2000, sp. zn. 22 Cdo 2548/98, „pokud je věc spojena s jinou věcí, avšak má vazby k dalším věcem, aniž by k těmto vazbám bylo zapotřebí existence této jiné věci, nemůže být součástí této jiné věci (může jít nanejvýš o věc složenou – universitas rerum cohaerentium – ve které každá z původních věcí zachovává svoji individualitu a je samostatným předmětem právních vztahů). Má-li spojením původně samostatných věcí vzniknout věc nová (popřípadě má-li jedna z těchto věcí zaniknout jako přírůstek druhé věci), je třeba, aby původní věci byly nadále ve vztazích k okolí jako jediný celek; tomuto požadavku odporuje stav, kdy původní věci si zachovávají samostatné funkce a vnější vztahy“. V případě vnitřních rozvodů tepla v budově se proto neaplikuje vyvratitelná domněnka obsažená v § 509 věty druhé občanského zákoníku. Vnitřní rozvody v budově nejsou součástí vedení z centrálního zdroje do předávací stanice, ani součástí samotné předávací stanice. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem uzavírá, že správní orgány nepostupovaly v rozporu se zákonem, vycházely-li v předchozím řízení z toho, že napojení nových zdrojů vytápění bude realizováno na vnitřní rozvody tepla, které jsou součástí budovy. S ohledem na uvedené závěry tedy nebylo nutné zajišťovat ani stanovisko stěžovatelky k možností a způsobu napojení na technickou infrastrukturu ve smyslu § 110 odst. 2 písm. d) stavebního zákona.“ K nadepsaným závěrům stran nepoužitelnosti vyvratitelné domněnky dle § 509 věty druhé občanského zákoníku lze v řešeném případě doplnit i fakt, že energetický zákon výslovně řeší vlastnictví konkrétních částí SZTE – mj. i tepelné přípojky a předávací stanice (§ 79 odst. 2 energetického zákona, dříve § 31 zákona č. 222/1994 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetice, § 14 odst. 4 a 5 zákona č. 89/1987 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě tepla, a § 14 zákona č. 38/1963 Sb., o zřizování a provozování zařízení pro výrobu a rozvod tepla). Je přitom třeba si uvědomit, že energetický zákon je zvláštním předpisem, který je nutno jako *lex specialis* použít v případě, stanoví-li, že určitá zařízení součástí liniové stavby nejsou [srov. Lavický, P. a kol.: *Občanský zákoník I. Obecná část* (§ 1–654). Komentář. 2. vydání., C. H. Beck, Praha: 2022, k § 509].

35. V kontextu shora popsaného je však nutno opětovně zdůraznit právě skutečnost, že z předložené projektové dokumentace (zejména z výkresu nadepsaného jako „půdorys 1.PP“) lze zjistit veškeré potřebné informace – tedy „hranici“ vlastnictví domovních (vnitřních) rozvodů. O vlastnictví vnitřních rozvodů, kterých se provádění stavby dotýká, tak nebylo pochybností, když veškeré zásahy do vnitřních rozvodů topné soustavy objektu byly zjevně navrženy až na částech, které jsou součástí bytového domu, a tudíž ve vlastnictví spoluvlastníků objektu samotného – tj. za posledními uzavíracími armaturami tepelné přípojky (resp. předávací stanice) stávajícího dodavatele tepla. V této souvislosti proto nelze shledat, že by nebyla chráněna SZTE ve vlastnictví žalobkyně. Z projektové dokumentace se současně podává, že povoloanou stavbou nebude nijak dotčen majetek žalobkyně jako dosavadního dodavatele tepla, přičemž byly navíc v prvostupňovém rozhodnutí stanoveny i odpovídající podmínky pro provedení stavby směřující právě k ochraně SZTE v majetku

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobkyně (resp. k ochraně veškerých stávajících zařízení a sítí), jak už bylo v podrobnostech výše popsáno. V projektové dokumentaci, zejména ve výše odkazovaném výkresu, totiž bylo seznatelně zakresleno umístění SZTE v budově, a to i se zanesením posledních uzavíracích armatur tepelné přípojky (resp. stávající předávací stanice). Dále zde bylo jasným způsobem vyobrazeno i navazující vedení vnitřních rozvodů budovy, přičemž bylo jednoznačně vymezeno též místo ukončení a odpojení rozvodů dosavadního zásobování teplem, jakož i místo napojení nového zdroje tepla až na vnitřní rozvody objektu. Na tomto základě a ve spojení s již dříve citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu tak nelze za dané situace shledat, že by povolovaná stavba měla jakkoliv poškodit SZTE (popř. její jednotlivé komponenty) ve vlastnictví žalobkyně. Pro úplnost lze také zmínit, že pokud žalobkyně dané tvrzení vztahuje k náhradě případných škod, jedná se o otázku ryze soukromoprávní povahy, nesouvisející s ochranou veřejných subjektivních práv žalobkyně, kterých se může před správním soudem dovolávat.

36. Jestliže tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí se zřejmým odkazem na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v této souvislosti uvedl, že z předložené projektové dokumentace je zcela evidentní, že veškeré zásahy do vnitřních rozvodů topné soustavy objektu jsou navrženy až v částech rozvodů, které jsou součástí bytového domu, a jsou tak ve vlastnictví spoluvlastníků objektu, přičemž k odkazu žalobkyně na § 509 občanského zákoníku též pro úplnost zmínil, že *„vzhledem k tomu, že energetický zákon v § 79 odst. 2 výslovně řeší vlastnictví konkrétních částí tepelného zařízení, nelze vyvratitelnou domněnku vyjádřenou v § 509 věty druhé občanského zákoníku, v tomto případě použít“*, nelze v kontextu už shora popsaného považovat napadené rozhodnutí ani v této části za nepřezkoumatelné. Žalovaný totiž daným odkazem seznatelně a zcela srozumitelně podpořil stěžejní závěr ve věci, že se v případě vnitřních rozvodů tepla v objektu neaplikuje vyvratitelná domněnka obsažená v § 509 občanského zákoníku, a že vnitřní rozvody v budově nejsou součástí vedení z centrálního zdroje, ani součástí samotné tepelné přípojky (resp. stávající předávací stanice). Relevantní přitom v řešeném případě byla právě otázka vlastnictví vnitřních rozvodů objektu, kterých se předmětná stavba dotýká, nikoliv konkrétních částí tepelného vedení SZTE, přičemž tuto správní orgány vyhodnotily zákonným způsobem, a to na základě dostatečně zjištěného stavu věci.
37. Závěrem je možno k odkazu žalobkyně na § 509 občanského zákoníku také dodat, že byl uplatněn v rovině značně obecné argumentace, aniž by tedy byly relevantně namítány informace podávající se z obsahu správního spisu (resp. projektové dokumentace), byť např. z § 161 stavebního zákona vyplývá mj. povinnost vést o svém vlastnictví technické infrastruktury evidenci, která musí obsahovat polohové umístění a ochranu. Jinak řečeno, žalobkyně v průběhu správního ani soudního řízení nijak relevantně neuvedla, jaké je dle jejího názoru konkrétní rozhraní vlastnického práva v dotčeném objektu ani k tomu neoznačila případné důkazy. Žalobkyně tak nepřinesla žádná tvrzení schopná skutečnosti jasně plynoucí ze spisové dokumentace vyvrátit. Za daného stavu za takové tvrzení nebylo možno považovat ani v žalobě uvedený poukaz žalobkyně stran nevyhodnocení historické (projektové) dokumentace k výstavbě dotčené budovy či SZTE.
38. Vycházeje z dříve konstatovaných rozhodných okolností posuzované věci pak nelze přisvědčit ani poukazu žalobkyně na § 184a stavebního zákona. Podle § 184a odst. 1 stavebního zákona platí, že není-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby. Není-li žadatel o povolení změny dokončené stavby jejím vlastníkem, dokládá souhlas vlastníka stavby. K žádosti o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povolení změny dokončené stavby v bytovém spoluvlastnictví vlastníků jednotky dokládá souhlas společenství vlastníků, nebo správce, pokud společenství vlastníků nevzniklo. Namítaná rozhodnutí správních orgánů ve věci nicméně nijak přímo nezasahují do vlastnického práva žalobkyně k SZTE, neboť stavebník zjevně nerealizuje předmětnou stavbu na SZTE v majetku žalobkyně, jak už bylo dříve vyloženo (viz projektová dokumentace), ale pouze na částech (resp. součástech) dotčené budovy ve vlastnictví spoluvlastníků objektu samotného. Odkaz žalobkyně na nadepsané ustanovení stavebního zákona je tak třeba v nyní projednávané věci hodnotit nepřipadným. K tomu je možno doplnit, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38, k obdobně uplatněné žalobní argumentaci vyložil, že „*vlastnické právo stěžovatelky k SZTE nebude povoleným stavebním záměrem nijak dotčeno, demontáž součástí SZTE, které jsou v jejím vlastnictví, není předmětem stavebního povolení a stavební úprava (nový způsob vytápění) nebude využívat SZTE v jejím vlastnictví. Stavebník tedy nerealizuje změnu dokončené stavby, která by jakkoliv využívala nemovitou věc ve vlastnictví stěžovatelky. Není tedy důvodu vyžadovat k vydání stavebního povolení souhlas stěžovatelky podle § 184a odst. 1 stavebního zákona.*“

39. Pokud jde dále o komplex žalobních tvrzení o nesprávném posouzení předmětné stavby, resp. zda se jedná o zřízení zdroje dle § 77 odst. 4 energetického zákona nebo podle § 77 odst. 5 téhož zákona, pak soud uvádí, že se k rozdílu mezi § 77 odst. 4 a 5 energetického zákona odborná literatura vyjádřila tak, že „*[o]dlíšenost v případě odstavce 5 tkví v tom, že zde nebude možno hovořit o ovlivnění provozu rozvodného zařízení ve smyslu odstavce 4, tj. o ovlivnění provozování jiného zdroje. Ze samotného jazykového znění odstavce 4 to sice nevyplývá, neboť by bylo možno do určité míry hovořit o ovlivnění provozu rozvodného tepelného zařízení i při samotném odpojení konkrétního odběrného místa, nicméně předně by zde nebyl ospravedlněn natolik významný zásah do soukromoprávní sféry odběratele za situace, kdy již nechce využívat služeb infrastruktury centrálního zásobování, tj. již nemusí strpět právní omezení plynoucí z užívání předmětu obecné potřeby a veřejného zájmu; dále je třeba vycházet z toho, že odstavec 5 stanoví veřejnoprávní podmínky provedení změny způsobu vytápění včetně řešení takové situace ve vztahu k dodavateli, přičemž při splnění zákonem stanovených podmínek je možno nepochybně hovořit o nároku na realizaci odpojení od odběrného tepelného zařízení, kterému by neměly být činěny překážky z důvodu soukromoprávních zájmů třetích osob, které zájmy odběratele významně nepřevyšují (když s ohledem na trend snižování množství odběru tepla z rozvodných zařízení nelze hovořit v případě odpojení odběrného místa o zásadním problému majícím na dodavatele ekonomicky či technicky zničující efekt, byť na celou soustavu má pochopitelně více takových případů efekt agregovaný). Pokud tedy odstavec 5 hovoří o změně způsobu dodávky či změně způsobu vytápění, bude se jednat v zásadě o každý případ, kdy odběratel přestane odebírat tepelnou energii z rozvodného tepelného zařízení či zdroje provozovaných držitelem licence (případ nad rámec situace popsané v odstavci 4), anebo bude provozovat svůj zdroj s nimi propojený.*“ (srov. Zdvihal, Z., Svěráková, J., Med, J., Osadská, J. a kol.: *Energetický zákon. Komentář. 1. vydání.*, C. H. Beck, Praha: 2020, k § 77).
40. Z projektové dokumentace je v řešené věci nepochybně zřejmé, že předmětem daného projektu je návrh změny zdroje tepla v dotčené budově – konkrétně zřízením nového topného zdroje a ohřevu teplé vody tepelným čerpadlem, přičemž dojde k propojení se stávajícím topným systémem budovy za posledními uzávěry zařízení stávajícího dodavatele tepla. Při realizaci faktického odpojování objektu od dosavadního zdroje tepla – uzavřením posledních uzávěrů stávajícího dodavatele tepla a jejich odpojením – bude zároveň postupováno s vědomím žalobkyně a dle dohody s ní (viz už rekapitulované podmínky

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stanovené prvostupňovým rozhodnutím). Skutečnost, že daná stavba bude od SZTE fakticky odpojena, je tudíž ze spisové dokumentace naprosto zřejmá.

41. Jak přitom vyplývá z výše citovaného, odpojením od SZTE dochází ke změně způsobu vytápění, která je upravena právě v § 77 odst. 5 energetického zákona, a nejedná se proto o stavbu dle § 77 odst. 4 energetického zákona (ostatně takto správně vyložil už žalovaný a stavební úřad v namítaných rozhodnutích). V projednávaném případě tak jde o zcela samostatné zařízení – nový zdroj tepla, který nebude se stávajícím zdrojem tepla (funkčně) propojen, a svým samostatným provozem proto nebude moci původní rozvodné zařízení SZTE v budoucnu jakkoliv ovlivňovat. V předmětné věci se tudíž nejedná o náhradní nebo jiný zdroj tepelné energie ve smyslu § 77 odst. 4 energetického zákona. Požadavek na písemnou dohodu mezi stavebníkem a žalobkyní jako držitelem licence na rozvod tepelné energie tedy nebyl podmínkou povolení dané stavby. Uplatněná žalobní argumentace tudíž nebyla přiléhavá ani v této části.
42. K tomu je případným odkázat také na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38, ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 92/2013-51, ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 As 74/2020-40, ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, nebo ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 93/2016-30, z nichž mj. vyplývá, že předmětem řízení o povolení stavby – nového zdroje vytápění – není celá změna vytápění včetně odstranění tepelné přípojky (popř. stávající předávací stanice) a jiných technických otázek souvisejících s odpojením SZTE. V návaznosti na vše uvedené tedy nelze přisvědčit ani obecnému tvrzení žalobkyně, že napadené rozhodnutí působí v této části rozporně, když je v daném ohledu podstatný samotný předmět stavebního řízení. Tepelná přípojka vedoucí do dotčeného bytového domu včetně stávající předávací stanice nemohla být předmětnou stavbou v rozsahu, v jakém byla povolována v daném stavebním řízení, dotčena. Odpojení od SZTE se zároveň uskutečňuje nikoliv pouze faktickým odstraněním přípojky k SZTE (resp. stávající předávací stanice). K odpojení od SZTE a ke změně způsobu vytápění může zcela zřejmě dojít, aniž by byla tepelná přípojka (resp. stávající předávací stanice) odstraněna; realizace povolované stavby bude spočívat v instalaci nového zdroje tepla a odpojení stávající tepelné přípojky ze SZTE. Faktická další existence tepelné přípojky (resp. předávací stanice) pak nemusí být (a v tomto konkrétním případě není) pro účely stavebního řízení ve věci stavby spočívající ve změně topného zdroje relevantní. V tomto ohledu uplatněná žalobní tvrzení tedy nemohla být řešena správními orgány v dotčeném stavebním řízení, neboť se jedná o otázky týkající se ryze soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a stavebníkem, jdoucí nad rámec předmětu stavebního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 93/2016-30). Takové požadavky pak zjevně nemají zákonnou oporu a nelze je dovozovat ani z § 77 odst. 5 energetického zákona. Poukazované ustanovení totiž v žádném případě nezakládá kompetenci stavebního úřadu k tomu, aby bez dalšího rozšiřoval předmět stavebního řízení nad rámec žádosti stavebníka, neboť stavební úřad posuzuje stavební záměr v navržené podobě obsažené v projektové dokumentaci, popř. jakkoliv nad rámec podané žádosti zavazoval stavebníka k povinnostem stran SZTE. Stejně tak nelze pouze s odkazem na možné „znehodnocení části SZTE“ požadovat, aby stavebník již navždy setrval ve smluvním vztahu s žalobkyní jako stávajícím dodavatelem tepelné energie.
43. Dovožovala-li tedy žalobkyně zásah do svých práv k tepelnému zařízení též ze skutečnosti, že v namítaných rozhodnutích, resp. v projektové dokumentaci, není v úplnosti vyřešeno celkové odpojení dotčené budovy od SZTE, když informace plynoucí z projektové dokumentace o uzavření armatur za tepelnou přípojkou (resp. stávající předávací stanicí) a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odpojení navazujících rozvodů v místě, které je již ve vlastnictví stavebníka, žalobkyně zřejmě nepovažovala v tomto ohledu za dostatečné, pak soud znovu konstatuje, že otázky související se samotným odstraněním tepelné přípojky ze SZTE nemohly být v daném stavebním řízení blíže řešeny. Ve smyslu nadepsaných judikатурních závěrů se totiž nejednalo o námitky vztahující se ke konkrétnímu zásahu do tepelného zařízení žalobkyně či dotčení tohoto zařízení, neboť ve svém důsledku šlo toliko o námitky soukromoprávního charakteru, které nebyly předmětem vedeného správního řízení. Soud proto nepřisvědčil ani této žalobní argumentaci.

44. Zdejší soud přitom neprovedl podle § 52 odst. 1 s. ř. s. žalobkyní navržené dokazování obsahem projektové dokumentace k budově Děčín II – Nové Město, č. p. 259, 260, postavené na p. č. 1526 v k. ú. Děčín, včetně stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí, jakož ani projektovou dokumentací k SZTE nacházející se na pozemcích p. č. 1526 a 1527 v k. ú. Děčín, včetně stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí, a to pro zjevnou nadbytečnost. Jak totiž plyne ze shora provedeného hodnocení soudu, veškeré pro věc rozhodné okolnosti obsahovala již samotná spisová dokumentace vedená právě pro daný případ, kterou se však dokazování neprovádí. K tomu je pak třeba uvést, že navrhla-li žalobkyně též důkaz správním spisem vedeným v projednávané věci (konkrétně napadeným rozhodnutím), obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) nelze považovat bez dalšího za důkaz, neboť vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu nadepsaného ustanovení s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením řízení správního, přičemž správní spis je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládající skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Afs 194/2017-25).
45. S ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti tak soud ve věci uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
46. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 13. února 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
předseda senátu